

Sygn. akt XXIII Ga 1224/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SO Bolesław Wadowski SO Tomasz Szczurowski
Protokolant:	Prot. sąd. Rafał Artymiuk

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Grupa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla W. w W.

z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt XV GC 636/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz (...) Grupa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Bolesław Wadowski	SSO Renata Puchalska	SSO Tomasz Szczurowski
-----------------------	----------------------	------------------------

Sygn. akt XXIII Ga 1224/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Grupa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. z roszczeniem o zapłatę przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 66.139,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi,

liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 66.139,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2012 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Nadto rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany zamówił u powoda usługę polegającą na stworzeniu kampanii reklamowej dla serwisu [www\(...\).pl](http://www(...).pl). W związku z wykonaniem zlecenia powód 25 lutego 2011 r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 83.345,00 zł netto, tj. 102.514,35 zł brutto, tytułem obsługi agencji według kosztorysu oraz za zakup zdjęć. Termin płatności ustalono na dzień 14 marca 2011 r.

W korespondencji e-mail prowadzonej w okresie od 11 marca 2011 r. do 26 stycznia 2011 r. pomiędzy przedstawicielami powoda, a pozwanym, ówczesny Prezes zarządu pozwanej spółki (...) potwierdził istnienie zobowiązania wnosząc o ustalenie harmonogramu płatności zadłużenia w ratach.

W okresie od 30 marca 2011 r. do dnia 22 września 2011 r. pozwany uiszczył na rzecz powoda należność w łącznej kwocie 48.450,00 zł. W piśmie pozwanego z dnia 08 lutego 2012 r. pozwany potwierdził istnienie zobowiązania wobec powoda, z tytułu niezapłaconych faktur za świadczone usługi, przyznając, iż w związku z obecną sytuacją finansową pozwany nie jest w stanie uregulować zadłużenia do końca lutego 2012 r. – zgodnie z harmonogramem spłat.

W dniu 28 maja 2012 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty dochodząc zapłaty do 07 czerwca 2012 r. kwoty 63.950,61 zł, która stanowi nieuiszczoną część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. W wiadomości e-mail z dnia 25 czerwca 2012 r. nowy prezes pozwanego G. K. (1), poinformował powoda, o tym, iż jest on niezadowolony z usług świadczonych przez powoda.

Sąd Rejonowy zważył, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu strony łączyła umowa o świadczenie usług, której przedmiotem była kampania reklamowa, w tym m.in. przygotowanie projektu strony internetowej. Okoliczność ta została potwierdzona zarówno w zeznaniach świadków, jak i w korespondencji e-mail prowadzonej między powodem a pozwanym, w której ówczesny Prezes Ł. G. nie kwestionował zasadności roszczenia, jego podstawy, ani kwoty, a także w wyjaśnieniach samego pozwanego.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód sprostą swoim obowiązkom dowodowym i wykazał złożonymi przez siebie dokumentami, iż pomiędzy stronami istniała umowa o świadczenie usług, których przedmiotem była kampania reklamowa. Wskazują na to zeznania świadków powołanych przez powoda, a przede wszystkim korespondencja e-mail prowadzona pomiędzy pozwanym, a powodem, w której ówczesny Prezes zarządu pozwanego Ł. G. uznał roszczenie, nie kwestionując jego podstawy, ani wysokości. Ł. G. nie kwestionował także prawidłowości wykonania zobowiązania.

Sąd Rejonowy przyjął, iż ówczesny Prezes zarządu pozwanego Ł. G. zarówno w korespondencji e-mail prowadzonej z powodem w której prosił o możliwość płatności należności na raty jak i w piśmie z dnia 08 lutego 2012 roku, w którym przyznał iż pozwany jest zadłużony u powoda na kwotę ponad 50.000 zł z tytułu niezapłaconych faktur za usługi – uznał roszczenie oraz potwierdził fakt wykonania umowy przez powoda. O fakcie uznania roszczenia świadczą również dokonywane przez pozwanego częściowe spłaty zadłużenia. Choć pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł, iż powód nie wykazał również, że czynności określone w fakturze VAT wykonał w całości i w sposób prawidłowy, to na nim ciążył obowiązek udowodnienia tej okoliczności, któremu nie sprostą. Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, iż należności wynikające z wystawionej przez powoda faktury VAT zostały uznane, bez zgłoszenia zastrzeżeń, a także częściowo spłacone.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, iż zastrzeżenia co do sposobu wykonania usługi pojawiły się dopiero po ponad roku od dnia wystawienia faktury VAT, wcześniej okoliczności te nie były kwestionowane.

W ocenie Sądu Rejonowego odwołanie oświadczenia złożonego przez Ł. G. jest niedopuszczalne, bowiem jak stanowi art. 61 § 1 i 2 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§ 1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§ 2).

Na marginesie należy stwierdzić, że nawet gdyby Sąd miał jakiegokolwiek wątpliwości, czy Ł. G. rzeczywiście uznał roszczenie powoda, to w sytuacji gdy obecny Prezes zarządu pozwanego G. K. (1) na rozprawie oświadczył, iż chce cofnąć uznanie roszczenia, -potwierdził tym samym, że do uznania roszczenia na wcześniejszym etapie doszło. Roszczenie zostało uznane przez pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając je w części w zakresie pkt. I, III, IV. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c.:

a. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błędne przyjęcie, że:

- pozwany potwierdził istnienie zobowiązania wobec powoda,
- jedynym powodem braku płatności na rzecz powoda była sytuacja finansowa pozwanego, podczas gdy pozwany podnosił zarzuty wobec sposobu i jakości wykonanych prac, a także zakresu wycenionych prac (co Sąd I instancji pominął),
- ówczesny Prezes Zarządu pozwanego Ł. G. złożył oświadczenie w przedmiocie uznania roszczenia,
- Prezes Zarządu pozwanego G. K. (1) chciał cofnąć uznanie roszczenia (o ile zostało złożone), co potwierdza, że doszło do uznania roszczenia,

b. poprzez dowolną ocenę dowodów i uznanie, że:

- pozwany potwierdził istnienie zobowiązania wobec powoda,
- jedynym powodem braku płatności na rzecz powoda była sytuacja finansowa pozwanego, podczas gdy pozwany podnosił zarzuty wobec sposobu i jakości wykonanych prac, a także zakresu wycenionych prac (co Sąd I instancji pominął),
- ówczesny Prezes Zarządu Ł. G. złożył oświadczenie w przedmiocie uznania roszczenia,
- Prezes G. K. (1) chciał cofnąć uznanie roszczenia (o ile zostało złożone) co potwierdza, że doszło do uznania roszczenia,

c. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiarygodności i mocy dowodowej twierdzeniom przedstawianym przez stronę pozwaną.

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i zupełne pominięcie przy orzekaniu dowodu w postaci korespondencji elektronicznej powoda z dnia 25 czerwca 2012 r.

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów, na których Sąd I instancji oparł się uwzględniając zasadność dochodzonego roszczenia i niewskazanie, dlaczego Sąd nie dał wiary zarzutom pozwanego w zakresie zgłoszenia wadliwości prac,

4. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez:

a. nieuzasadnione przyjęcie, iż powód udowodnił, że zlecone prace zostały przez niego wykonane w całości, w sytuacji gdy pozwany okolicznościom tym zaprzeczał, zaś powód nie przedstawił wiarygodnych dowodów na okoliczność wykonania chociażby części usługi,

b. poprzez przyjęcie, że to na stronie pozwanej spożywał ciężar wykazania, że usługa została wykonana w całości, a zakres wykonanych prac został wykonany wadliwie,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. przez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli i uznanie, że ówczesny Prezes Zarządu pozwanego Ł. G. złożył oświadczenie w przedmiocie uznania roszczenia.

Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. I poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. III i IV poprzez zasądzenie kosztów postępowania od powoda na rzecz pozwanego według norm przepisanych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. I, III i IV i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Właściwa jest również dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna, którą Sąd Okręgowy w całości aprobuje.

W szczególności prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, zgodnie z treścią art. 233 k.p.c., dokonując wszechstronnej analizy wszystkich dowodów wysunął logiczne i prawidłowe wnioski. W konsekwencji nie zasługuje na aprobatę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W powyższym przepisie wyrażona została zasada swobodnej oceny dowodów, a zgodnie z nią Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W treści apelacji pozwany powołał się na kwestię pominięcia istotnych dowodów oraz sprzeczności ustaleń z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Wskazać jednak należy, że w bogatym orzecznictwie w tym przedmiocie wskazywano wielokrotnie, iż jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. W niniejszym przypadku tak się jednak nie stało. Zdaniem Sądu II instancji przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie nasuwa wątpliwości i nie ma podstaw do uznania, iż nie uwzględnia ona własnych przekonań Sądu, jego wiedzy, doświadczenia życiowego, wymagań prawa procesowego czy reguły logicznego myślenia; według nich Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonał wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odniósł je do pozostałego materiału dowodowego. Poczynione ustalenia faktyczne zasługują w ocenie Sądu Okręgowego na aprobatę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była kwestia dokonania uznania długu, a co za tym idzie przyznania istnienia zobowiązania, z którego powód wywodził swoje roszczenie.

Wyjaśnić przy tym należy, że uznanie niewłaściwe jest przyznaniem przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Natura prawna tzw. uznania niewłaściwego wywołuje spory, ale w orzecznictwie przeważał pogląd, że jest ono jedynie oświadczeniem wiedzy, a nie oświadczeniem woli dłużnika (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II CKN 46/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 143). Uznanie roszczenia stanowi, przy tym czynność, w której dłużnik potwierdza swe zobowiązanie, mając na celu jego ustalenie lub zabezpieczenie. Przyjmuje się również, że do uznania roszczenia może dojść nie tylko formalnie czyli niejako wprost, ale również poprzez każde zachowanie dłużnika przyznające obowiązek świadczenia. Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy pozwala zatem na stwierdzenie, że takie uznanie roszczenia dochodzonego pozwem miało miejsce. W ocenie Sądu Okręgowego do uznania doszło w zakresie zasady, wysokości jak i podstawy dochodzonego roszczenia. Z przedstawionej korespondencji, jasno bowiem wynika, że pozwany przyznał, że jest dłużnikiem powoda wskazana została również wysokość zadłużenia oraz proponowany termin spłaty, który został częściowo przez pozwanego realizowany. W konsekwencji uznania, że pozwany uznał dług, należy wskazać, że wykazał zasadność oraz istnienie zobowiązania. Wprawdzie pozwany podnosi, że powód nie wykazał z jakiego tytułu konkretnie powód dochodzi roszczenia. Niemniej jednak z całego materiału dowodowego m.in. z zeznań świadków wynika, że strony łączyła umowa zlecenia, której celem było wprowadzenie na rynek nowego produktu i w tym zakresie wymyślenie koncepcji kreatywnej oraz przygotowania materiałów graficznych. Powyższe potwierdzili pracownicy powoda jak i pozwanego, co również korespondowało z wiadomościami wysłanymi przez pozwanego (e-mail z dnia 28 marca 2011 r., k. 52). Nadto dodać należy, że skoro pozwany podnosi, iż przedmiotowe roszczenie wynika z innego zobowiązania niż to którego dotyczą wiadomości e-mail to winien wskazać ów zobowiązanie.

Stwierdzić jednak należy, że stanowisko pozwanego w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie. Twierdzenia pozwanego były bowiem lakoniczne oraz wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony bowiem pozwany twierdził, iż zobowiązanie nie istniało, następnie prezes zarządu usiłował cofnąć uznanie długu, a jednocześnie pozwany twierdził, że zobowiązanie przez powoda zostało wykonane wadliwie.

W zakresie próby cofnięcia uznania długu wskazać należy, że po pierwsze doszło niego na skutek działań zarówno Ł. G., jak i G. K. (1). Z pisma z 8 lutego 2011 r. wynika, że G. K. oświadcza w nim, że jest dłużny powodowi ponad 50 000 zł z tytułu niezapłaconych faktur za usługi. Wskazuje, że pozwana spółka ma problemy finansowe i apeluje o niepodejmowanie działań w zakresie egzekwowania należności. Po drugie uznanie niewłaściwe jak już zostało wyjaśnione jest oświadczeniem wiedzy, zatem nie może zostać cofnięte tak jak oświadczenie woli. Możliwe jest jego wzruszenie poprzez zakwestionowanie okoliczności faktycznych stojących u podstawy złożenia oświadczenia wiedzy lub w efekcie wystąpienia wtórnych przesłanek go niwelujących. Pozwany musiałby wykazać, że wystąpiły jakieś przesłanki o których wtedy nie wiedział, a ich istnienie przyczyniłoby się do uznania, że zapłata wynagrodzenia powodowi się nie należy.

Pozwany nie wykazał, aby zobowiązanie nie istniało lub nie zostało należycie wykonane. W okolicznościach przedmiotowej sprawy z uwagi na uwzględnienie długu przez pozwanego ciężar dowodu przesunął się na pozwanego w zakresie kwestionowania istnienia zobowiązania, w zakresie jego wysokości. Z drugiej jednak strony wynik postępowania dowodowego wykazał, że zobowiązanie istniało zostało wykonane, że pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń, a korespondencja pomiędzy stronami dotyczyła faktury VAT nr (...).

W konsekwencji powyższych rozważań stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił i zważył materiał dowodowy, a zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

SSO Bolesław Wadowski SSO Renata Puchalska SSO Tomasz Szczurowski